

איש לרעהו

לקט אמרות
חז"ל, רעיונות,
עובדות והנהגות
מגדולי ישראל,
על מדות טובות
שנביאות
לאהבת הזולת,
הנלמדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
© אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס
בלי רשות בכתב

מכון אהבת אמת - המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת ע"ש ר' צבי יהודה דומוביץ ז"ל

רח' אבן עזרא 2 ירושלים 92424 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

שבת קודש יג טבת תשס"ח שבת - ירושלים 4:04 תל-אביב 4:18 חיפה 4:07 מוצ"ש - ירושלים 5:20 תל-אביב 5:21 חיפה 5:19

פרשת ויחי

חסד של אמת

מצוה לגמול חסד עם המתים ולטפל בצרכי קבורתם!

נלמד מהפסוק: "ועשית עמדי חסד ואמת אל נא תקברני במצרים" (פרק מז-כט) ופירש רש"י: חסד שעושים עם המתים הוא חסד של אמת, שאינו מצפה לתשלום גמול. עכ"ל. וחז"ל דרשו: וכי יש חסד של שקר שהוא אומר חסד ואמת? אלא כך אמר לו יעקב ליוסף: אם תעשה עמי חסד אחר מיתתי הוא חסד של אמת. (תנחומא).

נפסק בשו"ע (י"ד סימן שס"ב ס"ה): אין לקבור רשע אצל צדיק אפילו רשע חמור אצל רשע קל והמקור לדין זה במשנה (סנהדרין מו.) "ולא היו קוברים אותו בקברות אבותיו, אלא שתי בתי קברות היו מתוקנין לבין דין וכו'. עיי"ש, ובגמרא שם (מז).

בשו"ת אגרות משה (י"ד ח"ד סימן נו) דן הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל לענין קבורת אדם צדיק שעומדות בפניו ב' אפשרויות בלבד: או להקבר בין גויים ורשעים, או אפשרות שלא להקבר כלל, איזו מהן להעדיף?

וטעם הספק הוא שהרי ב' האפשרויות הם חיובים המפורשים בתורה. חיוב קבורה נאמר מפורש "כי קבור תקברנו" (דברים כא-כג) ואיסור קבורה בין הגויים הוא גם כן מדאורייתא, הלכה למשה מסיני, כפי שמצינו שיש לבית דין שני בתי קברות, אחד לנסקלין ולנשרפין ואחד לנהרגין ולנחנקין משום שאין קוברין רשע חמור אצל רשע קל, וכל שכן יהודי [שהוא בחזקת כשרות] אצל גויים או כופרים.

וכתב הגר"מ פיינשטיין, שלכאורה נראה שחיוב הקבורה עדיף הוא מהאיסור שלוא לקבור בין הגויים, והטעם בזה שהרי הקבורה נועדה לכפרה כמבואר בגמרא, וכפרה זו ישנה גם כאשר קבור בין רשעים, ואין הקבורה אצל גויים ורשעים מגרעת את כפרתו, ומכיון שכל האיסור לקבור אצל רשעים הוא משום כבודו של המת אין זה חמור כמו העדר כפרה למת, לפיכך עדיף קבורה אף אצל רשע, לכפרה, מאשר שלא יקבר כלל ולא תהיה לו כפרה.

בשו"ת מהרש"ם (ח"ז סימן מז) מובא מעשה שהיה בזמנו בטבח שהיה מחטיא את הרבים, שהיה מאכיל נבלות במזיד, וכשמת, שילמו יורשיו ממון הרבה כדי שיקברו אותו ליד צדיק, ונשאל המהרש"ם האם צריך לפנות את החוטא מקברו או לא?

והשיב המהרש"ם, שאף שברשע רגיל פסק כבר החתם סופר (שו"ת חת"ס י"ד סימן שמא) שבדיעבד אם קברו רשע אצל צדיק אין מפנים אותו מקברו. כן יתכן שכבר נתכפר לו בשמים ע"י צער המיתה וכו' אבל דין אחר יש למחטיא את הרבים, עליו אמרו חז"ל שאינו יוצא מהגיהנם לעולם (ראש השנה יז.), על כן צריך לפנותו.

ומוסיף המהרש"ם, שאין לחשוש שמא אותו מחטיא עושה תשובה קודם שמת [שאז הדין שקוברים אותו אצל צדיק] שהרי כבר אמרו חז"ל (יומא פז.) "כל המחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה".

החלום המופלא...

בשנת תש"ו יצא הגאון רבי מאיר קרליץ זצ"ל לארה"ב עם רבי משה בלוי זצ"ל (מנהיג אגוד"י). פטירתו הפתאומית של רבי משה באניה על חופי האי סיציליה, במבואות העיר מסינה, הדהימה את כל עולם היהדות.

במסינה לא נמצא כלל ישוב של יהודים, ורבי מאיר היה אז אובד עיצות כיצד לטפל בהעברת גופתו של רבי משה לארץ ישראל, גם אמצעים כספיים לא היו בידו. לפתע הופיע אצלו יהודי בשם אלימלך רייס, היהודי היחיד במסינה, שבא לברר האם נמצא כאן יהודי גדול מירושלים, שיש לטפל בקבורתו. הוא סיפר כי רבו האדמו"ר מפביאניץ - לודז' לומד נגלה אליו בלילה האחרון בחלום, וציווהו להתאמץ בקבורת מת מצוה של אדם גדול מירושלים המוטל במסינה.

האיש שבא לתומו כדי לברר את פשר החלום, הופתע לפגוש את רבי מאיר קרליץ ליד הנפטר. הוא התמסר מיד לטיפול העברת הגופה באירון ואף כיסה מכספו את כל ההוצאות.

פאר הדור

העלון מוקדש לזכותו והצלחתו של ידידנו תומך ומוקיר פעילותינו

רבי נתתי'הו דוידוביץ ומשפחתו שיחיו

י"ח"ר שייזכו לרוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם, בריאות גופא ופרנסה בשפע עד ביאת גואל צדק בב"א

לקבל כל אדם בסבר פנים יפות - בשמחה ובהארת פנים!

נלמד מהפסוק: "ולבן שינים מחלב" (פרק מט"ב)

למדו מכאן חז"ל: גדול המלבין שינים לחברו יותר ממשקהו חלב שנאמר "ולבן שינים מחלב" - אל תקרי "ולבן שינים" אלא "ולבון שיניים" (כתובות קיא:). עוד דרשו חז"ל: "ולבן שיניים מחלב" - כשהוא צוחק שיניו נראין, כלומר גם טוב לו לאורח הפנים היפות שהאכסנאי עושה לו, מחלב שהוא נותן לו, לפי שהאורח בוש, וירא הוא לאכול כשמראין לו פנים זועפות (תנחומא ישן - בראשית).

"כשרא הקב"ה את האדם בצלמו" - כתב הגה"צ רבי שלמה וולבה זצ"ל - "לא רק שחלק מכבודו לבשר ודם להעטירו במעלות של שכל ומדות טובות, אלא גם בזה בראו בצלמו, שיש באדם כח של הארת פנים. גם בהארת פניו של אדם טמון אוצר של ברכה וחנינה. סוד זה של הארת פנים באדם הוא הדעת. כח של התבוננות בלי העלמת עין".

אנו מבקשים מהקב"ה "השבנו והאר פניך ונושעה" (תהלים פ) על פסוק זה אמר רבי יוחנן (ילקוט שם) "אנו אין לנו אלא הארת פנים בלבד, די לנו שנאמר האר פניך ונושעה!"

וממה שאמר רבי יוחנן גם לענין בין אדם לחברו "המלבין שיניים לחברו יותר ממשקהו חלב" למדנו שכמו שמצד הקב"ה אין לנו אלא הארת פנים בלבד, כך גם מצד אדם לחברו אין אלא את החיוך והארת הפנים.

גם תינוק פעוט מבחין בין פנים זועפות לבין פנים מאירות. מסתכלים בו מתוך חיבה, הריהו מפזז וצוהל. מביטים עליו בזעף, מיד הוא בוכה. מי יודע מה מבריא ומפתח יותר את הילד. האם המזון שמוגש לו או הארת הפנים שמאירים לו. ברור וידוע הוא, כי ילד שגדל בלי כל הארת פנים, דומה בדיקו לצמח הגדל בלי שמש, שאי אפשר שיהיה בריא.

ומאידך, בתינוק פעוט כבר ניכר כח זה של הארת פנים, כאשר מופיע על פניו החיוך הראשון, כבר הנו נעלה על כל בעלי החיים הגדולים. בחיוך זה בוקעת הארת פני הנשמה ממחבואיה בעמקי הגוף הקטן והחלש הזה. וככל שגדל, כך מאיר הוא פניו לכל סביבתו ומשרה בה רוח חן ונשמת חיים. זוהי מציאות הנשמה המתגלה בזהררה הראשונים, אשר כל מהותה הוא כח אדיר של הארת פנים! (עפ"י "עלי שור" ח"א)

הארת פנים מופלאה

סיפר אחד מנכדיו של הגה"צ רבי רפאל לוי זצ"ל: פעם ישבתי עמו בשעת לילה מאוחרת היה זה באחד מימי חול המועד והבית היה מוצף כל היום במבקרים רבים.

כמובן שכל זה התיש אותו מאוד, אך קיבל כל אחד בסבלנות מופלאה ובהארת פנים מיוחדת. בשעה זו שישבתי עמו, כבר היה נראה עייף מאוד ועמדתי להפרד מעליו.

והנה לפתע הופיע בפתח, אחד מתלמידיו, שמצא משום-מה לנכון לבקרו דוקא בשעה זו. עמדתי מהצד ולא האמנתי למראה עיני. רבי רפאל כמו לבש צורה אחרת. והחל מקבלו ומכניסו בכזו קבלת פנים והארת פנים מופלאים, כשהוא נותן לו את ההרגשה כאילו רק לו המתין וציפה...

את כל זאת עשה בטבעיות מיוחדת, כשרק אני שראיתיו קודם לכן, יכולתי להבחין ב"עבודה" הגדולה הטמונה כאן, אשר נחרטה עמוק עמוק בלבי.

תפארת רפאל

צדקה מן המשובח

מעלה נשגבה לתת צדקה לעניים מן המשובח!

נלמד, בדרך דרש ורמז, מהפסוק: "מאשר שמנה לחמו והוא יתן מעדני מלך" (פרק מט"ב)

כלומר: "מאשר" - כל אדם מישראל ילמד לקח מאשר - "שמנה לחמו" - המאכלים השמנים והדשנים ביותר, נדמו לו כך, בפרוסת לחמו הפשוטה. הוא לא דרש אוכל משובח ו"יוקרת" יותר מאשר "לחם לאכול". ברם "והוא יתן" - כאשר בא ליתן צדקה לעניים. אזי "מעדני מלך" - נתן את המאכלים הטובים והמשובחים ביותר. כך ראוי לנהוג כל אדם מישראל. לעצמו יחיה חיים פשוטים וצנועים, ואילו צדקה יתן מן הטוב והמשובח ביותר (עפ"י מש"ת).

אדם מדמה בטעות שאם את הטוב והמשובח ישמור לעצמו ואת המועט והפחות יתן לעניים ירויח יותר וישאר יותר בידיו, אך חז"ל מלמדים אותנו כי ההפך הוא הנכון: "אם רואה אדם שמזונותיו מצומצמין יעשה מהן צדקה" (גיטין ז). והכתוב מנטיחו "ועניתך לא אענך עוד" - שוב לא מראים לו סימני עניות (מאירי שם). הרי שדוקא ההחסרה מעצמו היא שמעשירה אותו.

המשיל על כך המגיד מדובנא (באהל יעקב - ראה) משל: עשיר שהיה מייבא סחורות, הפליג באניה והטעין בה מלאי של סחורות. במזוודתו היו גם תיק ובו טלית ותפילין וספרי קודש.

והנה יום אחד התחוללה סערה בים. הגלים התנפצו על הסיפון ואיימו להטביע את האניה. הודיע רב החובל לסוחר כי המשא שבאניה כבד מידי והיא עלולה לשקוע במצולות ועל כן יש להשליך מעט ממשאה.

מיהר העשיר לתאו נטל את תיק הטלית והתפילין וביקש להשליך אותו לים כדי להקל ממשא האניה...

שאל אותו משרתו: תמוה בעיני אשר מכל המשא הכבד של הסחורות בחרת דוקא בתיק הקל הזה אשר בו הטלית והתפילין הלא דוקא זה הדבר החשוב ביותר שיש בו כדי להגן ולהציל על כל תכולת האניה!?

והנמשל: כשאדם רואה שמזונותיו מתמעטין, במה הוא מקמץ ומקצץ בראשונה, לא במותרות ביתו, אלא דוקא בכסף שרגיל לתת לצדקה, כאילו שבזה יושע. וחז"ל לימדונו, כאמור, שדוקא נתינת הצדקה היא שתגרום לו לעשירות וזה הדבר האחרון ש"כדאי" לקצץ בו.

הכל לעניים...

סיפרה רעייתו של הגאון מטפליק - רבי שמשון אהרן פולנסקי זצ"ל: את כל הכספים ששלחו אליו אנשים, במצורף לבקשות שיתפלל בעדם, חילק לצדקה. גם את משכורתו הדלה, שקיבל בכל חודש מועד השכונה, הפקיר לדברים שבקדושה.

כיון שנזדמן לו עני בשעת דחקו, או מצוה אחרת, הוסטו צרכי הבית הצידה ו... החשבון פתוח לחפצי שמים בלבד...

מרבצי תורה מעולם החסידות

זכות גדולה לסייע ולתמוך בתלמידי חכמים שמקדישים עצמם ללימוד התורה בלבד!

נלמד מהפסוק: "זבולן לחוף ימים ישכון והוא לחוף אנית..." "יששכר חמרו גרם" (פרק מט"ג, יד).

ופירש רש"י: שהיה זבולן עוסק בפרקמטיא וממציא מזון לשבט יששכר (תנחומא) והם עוסקים בתורה. הוא שאמר משה (דברים לג) שמח זבולן בצאתך ויששכר באהלך, זבולן יוצא בפרקמטיא ויששכר עוסק בתורה באהלים.

ידועים דברי חז"ל שהנותן צדקה "אל יבזו יותר מחומש" (כתובות נ). ויש לדון: האם גם לענין "החזקת תורה" הדין כן? מדברי השיטה **מקובצת** (שם) נראה שישנו חילוק בין צדקה לעניים ובין תמיכה בלומדי התורה, שכן לשיטתו מותר להוציא עבור החזקת תורה אף יותר מחומש. וראייתו, מדברי המדרש (מד"ר ויקרא לד"טז) שם מסופר על רבי טרפון שנתן לרבי עקיבא שש מאות קנטרין של כסף כדי לקנות לו שדה, ורבי עקיבא הלך וחילקם ללומדי התורה. וכאשר ביקש רבי טרפון לדעת היכן השדה שקנה בכסף, אמר לו רבי עקיבא את הפסוק "פזר נתן לאביונים צדקתו עומדת לעד".

החפץ חיים בספרו "אהבת חסד" (פרק כ) מבאר את ההבדל בין צדקה, להחזקת תורה. ומדוע להחזקת תורה מותר לתת אף יותר מחומש: משום שהחזקת תורה היא בבחינת "שותפות עסקית" כמו של יששכר וזבולן, שהיה זבולן נוטל חלק בשכר תורתו של יששכר, נמצא שהמחזיק את לומד התורה נעשה שותף עמו, והרווח היוצא ללומד מלימוד תורתו נזקף גם לזכותו של המחזיק, והרי כל אדם לצורכי עצמו מותר להוציא יותר מחומש.

בספר "אמירה יפה" מובא בשם הרה"צ **רבי מרדכי צבי שלעזינגר** זצ"ל ביאור ברכת משה רבינו "שמח זבולן בצאתך ויששכר באהלך" כלומר: זבולן ישמח "אף" בצאתו, שכן סוחר שיושב בביתו שמח הוא וא"צ להתפלל עליו שישמח, אלא רק בצאתו לסחור במרחקים והרבה יגיעות והרפתקאות עוברים עליו, אז צריך להתפלל עבורו שיגיל וישמח גם בצאתו. לעומתו, יששכר ישמח "אף" באהלו, שכן אצל התלמיד חכם המצב הוא הפוך: כאשר יוצא לדרך, טוב לו, כי בכל מקום בואו מכבדין אותו ותורה יבקשו מפיהו, ומפרנסין אותו, ורק כשהוא ספון בביתו יש לו דאגות פרנסה, על כן עבורו צריך להתפלל שישמח גם באהלו.

"היקופח חלקם בתורה של העניים..."

הגאון רבי דוד הכהן ליבוביץ זצ"ל (מייסד וראש ישיבת "רבינו ישראל מאיר הכהן", בן אחיינו של החפץ חיים) סיפר לתלמידים את המעשה הבא:

לפני שהיה לישיבת ראדין בית מדרש משלה, למדו הבחורים בבית המדרש העירוני והתפללו יחד עם ה"בעלי בתים". בזמן התפלות היו עוברים בין המתפללים עם שתי קופות צדקה, אחת עבור בית המדרש ואחת עבור בני הישיבה. הגיעו הבחורים אל **החפץ חיים** בטענה שהם מתביישים ומרגישים מבוזים, כיון שהעניים שמים רק פרוטות בודדות בקופה למענם.

אמר להם החפץ חיים: הרי כולם מתפללים "ותן חלקינו בתורתך". והנה הגבירים יכולים לקבל ולזכות בחלקם בתורה על אף שאינם לומדים, בכך שתומכים הם בישיבה בנדבות גדולות, הרי זה חלקם בתורה. אולם אותם עניים שלא יכולים לתת נדבות גדולות. הרי פרוטות בודדות ביכולתם לתת, היקחו מהם את הזכות הזאת של חלקם בתורה?

מאיר עיני ישראל

קוראים נכבדים! האם ידעתם?

- חז"ל אומרים (במד"ר) על אברהם אבינו: "רודף צדקה וחסד" - זה אברהם שגמל חסד לשרה [בכך שקבר אותה] ותמוה: וכי רק אברהם עשה זאת והרי גם לפניו היו קוברים מיתיהם?
- מהי הטובה הגדולה ביותר שאפשר לגמול עם הנפטר אחרי סתימת הגולל?
- רש"י מזכיר את ברכת משה לזבולן "שמח זבולן בצאתך" על מה ולמה יש על זבולן לשמוח בצאתו לדרך?
- אימתי אפשר לבחון כל אדם לדעת עד כמה מצטיין הוא במדת החסד וההטבה עם זולתו?
- לאיזו מעלה נשגבה זוכה אדם כאשר מתחבר לתלמיד חכם?
- איך יתכן שאדם ילך לתומו ולפתע יהפך הוא עצמו להיות כמו "בור" המזיק ברשות הרבים?
- כיצד קרה שהאדמו"ר מקלויזנבורג - רבי יקותיאל יהודה הלברשטם זצ"ל אולץ לנהוג ברכב והצליח לנהוג במהירות ובהירות אף שמעולם לא הוכשר לכך?
- איזו קבלה טובה ומיוחדת מצאו לנכון, בבית התלמוד בקלם, לקבל על עצמם בערב ראש השנה כדי לזכות בדין?
- כיצד קרה שהמגבית שערך באמריקה המהר"ם שפירא זצ"ל לטובת ישיבתו "חכמי לובלין", התהפכה בין לילה מכשלון גמור להצלחה מדהימה?

על שאלות אלו ועוד רבות אחרות, תוכלו למצוא תשובות מעניינות בספר **המבוקש איש לרעהו**

(פרשת ויחי: עמודים תס"ה-תקב) ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות **לפרטים: 02-5869073**

בין איש לרעהו

ומי כעמך ישראל

סיפורים בני זמננו

ה"הומלס"

של חמי למען עולם התורה, ועל מעשי החסד המרובים שלו".
"אך" - הדגיש החתן בפאתוס - "ברצוני לספר לנוכחים מיהו
באמת ה'שווער' שלי..."

מתח קל חלף בליבות הנוכחים. החתן עבר לתאר בצבעוניות
את ההומלס שישן ליד האולם, במהלך השבת האחרונה, וסיים:

"ובכן רבותי: קבוצת 'בעלי החסד' מתחלקת לשנים. ישנם
אנשים אשר בהחלט מוכנים לגמול חסד, ובכל פעם שניקרת
בפניהם הזדמנות כזו הם אינם נשארים אדישים. אך ישנם כאלו
אשר הינם בבחינת 'רודף צדקה וחסד'. אנשים אלו לא ממתנינים
שההזדמנות להיטיב תגיע לפתחם, אלא הם בעצמם יוצרים
אותה. וכזה הוא חמי!"

* * *

מהיכן הגיע החתן למסקנה שה'שווער' שלו הינו בבחינת רודף
צדקה וחסד? פשוט ביותר: מיד במוצאי השבת בה נערכה
שמחת השבע-ברכות, איתר חמיו את ההומלס - שבינתיים
החליף מקום. עיניו החכמות קלטו שלהומלס הזה יש סיכוי
להשתקם. הוא ישב איתו, שוחח איתו וסידר לו מקום עבודה!

ומהיכן יגיע ההומלס לעבודה, האם מהרחוב? לא ולא! הוא
סידר לו גם מקום מגורים! פעולות החסד הללו נעשו במוצאי
שבת, לאחר שבת מתישה ועמוסה! ה'שווער' הניח את נושא
סידור האולם, ואת כל שאר ענייניו והתפנה כל כולו לסייע
להומלס לא מוכר.

"האמת היא" סיים החתן "שהכנתי הרבה מה לומר! אך לאחר
מה שסיפרתי סבורני שכל מה שאומר רק יגמד את מה שכבר
נאמר".

* * *

על הנאמר בפרשת השבוע "ועשית עמדי חסד ואמת" (בראשית
מז, כט) כותב רש"י: "חסד שעושים עם המתים הוא חסד של
אמת, שאינו מצפה לתשלום גמול"... וכותב על כך ה'שפתי
חכמים' (אות ה') שאין הכוונה דווקא לחסד שעושים עם
המתים, אלא כל מעשה חסד שנעשה ללא ציפייה לתשלום גמול
הוא בבחינת "חסד של אמת".

האמת ניתנת להיאמר שלא רק השווער זכה בחסד של אמת,
אלא גם החתן דגן: במקום להכריח את הנוכחים להאזין ל'עוד
דרשה', הוא צייד אותם בסיפור בעל מסר שימושי ואמיתי!

נשלח ע"י פ.א. מושב יסודות

דרשה כזו כפי שנשמעה בשמחת ה'שבע ברכות' בה עוסק
סיפורנו, הינה בהחלט דרשה נדירה.

ראשית: הדובר אינו אורח, לא אחד מהדודים ואף לא הסבא-
רבה. הדובר הינו החתן בכבודו ובעצמו! שנית: תוכן הדרשה אינו
אלא סיפור על ה'שווער' שיחיה עד מאה ועשרים שנה!

* * *

ה'הומלס' (=חסר-בית) היה שרוע על המדרכה וישן עמוק -
כפי שרק הומלסים יודעים לעשות זאת ברחוב. מאז שזרחה
השמש בבוקרו של אותו יום-שבת, חלפו מספר שעות.
מתפללי המניינים בנוסח 'אשכנז' כבר זימרו את זמירותיהם,
בעוד שאר המניינים הלכו והתקרבו לתפילת 'מוסף'. אך
ההומלס המשיך לשקוע בשנת הישרים שלו.

שינה בשבת תענוג - הלא כן?

האורחים שהגיעו לאולם השמחות - כדי לחגוג שם "שבת שבע
ברכות" - נאלצו לדלג מעל מיטלטליו של ההומלס שהיו מוטלים
על המדרכה בפתח האולם. רובם נדו בראשם למחזה הלא כל כך
נדיר במחוזותינו.

לקראת תחילת סעודת השבת, התעורר ההומלס. פיהוק ממושך
וקולני סימן את האות שהוא ערני לחלוטין. האורחים הצעירים
החלו להטרידו בחבילות של שאלות סקרניות, ואילו הילדים
הקטנים הציעו לו בחביבות פלחי קלמנטינו - משל מדובר היה
בקוף בגן החיות. הם ממש לא התכוונו לפגוע בו; הם סברו
שמכיוון שאין לו בית עם אוכל מוכן, בטח הוא ישמח לאכול את
מה שהם מגישים לו.

* * *

"כפי שרבים מכם בוודאי הספיקו לשמוע" פתח החתן בדברים.
היה זה במסיבת ה'שבע ברכות' האחרון שערכו לו. במסיבה זו
השתתפו בעיקר חברי החתן, ורק מעט מקרב בני המשפחה.
החברים כיבדו את החתן לשאת דברים והוא נאות לכך בשמחה.

"חמי שיחי' הינו אדם מיוחד" המשיך החתן "הוא טרוד עד מעל
ראשו בעיסוקים רבים, ועם כל זאת הוא מקדיש מזמנו רבות
לעשיית חסד - באופן מעורר השתאות! בין השאר הוא מנהל
אולם שמחות אשר מצוי במיקום מרכזי בעיר. חלק מן הנוכחים
כאן השתתפו ב'שבת שבע ברכות' שלנו שהתקיימה באולם
המדובר".

"רבים מן הנוכחים כאן" - המשיך החתן - "שמעו על פעליו